

Да наѣчишъ добръ книгъ,
 Ти да бждешъ все безъ бригъ.
 Вечъ време-то не си гсби,
 Но наѣж-тж възлюби.

Миръ и любовь

Който въ миръ и любовь умѣ да
 живѣе съсь себе,
 Той радость и любовь намѣрва
 секаде, както требе.

Милость

Съсь злощастны-атъ милость
 направлай
 И бѣдны-атъ отъ бѣдж избавлай.
 Въ злощастіе-то на секого се
 намирай
 И никого, що ти се моли, не
 презирай.

Благочиніе

Благочинство, ако имашъ,
 Знай, че почестъ тога зимашъ.
 Безчинны-те сж хѣлими
 И отъ секаде гоними.

Дѣлжность

Бога обычай,
 Царь-атъ почитай,
 Добро-то имъ не забравлай,
 Дѣлжность-тж си испълнявай.

Наставленіе

Недѣй стоа да се чѣдишъ
 И време-то да си гсбишъ:
 Учи книгъ, стани ученъ,
 За да бждешъ съ мѣдры причтенъ.

Снисходительство

Бжди снисходителенъ съ дрѣзы-те
 си на лице
 И гы обычай отъ дрѣж и съ
 нековарно сърце;
 Защо прѣатель, каже Соломонъ,
 вѣренъ
 Есть по честенъ и отъ камень
 драгоцѣненъ.

Ученіе

Ученіе-то е даръ небесный,
 Развива умъ-атъ съ образъ чѣдесный.
 И всегдашно имѣнѣ
 На тосъ свѣтъ е ученѣе.

Почестъ

Почитай свои-те родители,
 Вкѣпѣ и свои-те учителя;
 Защото едни-те сж те родили,
 А дрѣгы-те сж те наѣчили.

Кротость

Бжди кротокъ и смиренъ
 И отъ злобж удаленъ,
 Ако щешъ да си хвалимъ
 И отъ секого любимъ.

(С. 79—84).

51. М. К. Буботиновъ до Ив. Касабовъ и Г. С. Раковски

Буботиновъ ще изпрати на Касабоа описание на Рилския манастиръ. Дописки за Дунав-скый Лебедъ. Колко души получаватъ вестника въ София.

Михзиль К. Буботиновъ, родомъ отъ София, става учитель тукъ въ края на 1863 г., следъ смъртъта на Константинъ Геровъ. Подвиженъ и деятеленъ по природа, той подържа добъръ редъ въ училищата, прави тържествени годишни изпити, на които произнася речи. Следъ София учителствува въ Русе и Солунъ. Ст. Заимовъ отбелязва: „Презъ 1871—1874 год. въ Солунъ действувалъ като пратеникъ на комитета Буботиновъ“ (Василь Левски дяконътъ. София 1897, с. 109). Следвателно, Буботиновъ е участвуваъ и въ